

2017. JÚLIUS 15., BALATONSZÁRSZÓ

Készült a DUE XXXVII. Médiaábrában

A METLABOR IRODALMI MELLÉKLETE

Társasjáték 2. fejezet

William

Normális, melós napnak indult, csak úgy, mint a többi. Reggel már nagy volt a felfordulás mikor beértem a munkahelyemre, egy különleges ügy aktája feküdt az egyébként szokás szerint nem túl zsúfolt asztalomon. Nem budapesti. A frissítő kávé a földön landolt, és a táskám hangos puffanással követte. Átfutottam a papírszótó tetején heverő lapot. Balatonszárszó. Egyből leültem és olvasni kezdtem, vajon mi történhetett.

Csupán 1 éve költöztünk haza az egyik lányommal Dél-Amerikából, a feleségem kint maradt a hűgánál, vigyáz az unokaöcséire. Én pedig megkaptam a régi beosztásomat a rendőrfőkapitányságon. A lányom, Dakota az elején még nehezen viselte a költözést, de mivel abban az intézményben kezdte újra tanulmányait, ahova az utazás előtt járt, mostanra vissza illeszkedett az iskolába és a barátai közé is. S még különórákra is jár, mint például balettre és rádiós foglalkozásra... Talán emiatt idén a szárszói médiaábrában tölt 10 napot.

El akartam indulni, mikor a főnököm be-toppant egy fiatal úrral az irodámba. A férfi ijesztő kinézete egy sírból kikelő hullához

hasonlított. A szemében lévő hamis csillogástól kirázott a hideg. Tibor néven mutatkozott be. Mikor azt mondta, hogy még új a szakmájában, nem hittem neki. Az is furcsa érzést keltett bennem, hogy szinte tojásbéjjal a fenekén, ilyen nehéz ügyet kapott meg. A kocsiút alatt síri csendben utaztunk, szinte vágni lehetett a feszültséget. Tibor próbált oldottan beszélgetni velem, én azonban hűvösen mindig elutasítottam. Csak Dakotára tudtam gondolni, reméltem, hogy nem esett semmi baja, és hogy mielőbb a karjaimban tarthatom.

Alighogy megérkeztünk, a lányom zokogva futott felém és a nyakamba ugrott. Megvizsgálása után elkezdte mesélni mi történt újdonsült barátnőjével, Fannival. A lelkiismeret-furdalás szinte széttépett, önző módon, csak arra tudtam koncentrálni, mekkora szerencse, hogy ez nem az én kicsimmel történt meg.

A medence széléről néztem a holttestet, miközben megtudtam, a helyi rendőrök hajnali három órára becsülik a gyilkosság időpontját. A hullamerevénél fehéren feküdt előttem. Lila, néhol kék foltok csúfították a testét, parazitaként uralkodtak az egykor hamvas, életteli bőrön. Szőke

2017. JÚLIUS 15., BALATONSZÁRSZÓ

Készült a DUE XXXVII. Médiaábrában

A METLABOR IRODALMI MELLÉKLETE

Társasjáték 2. fejezet

William

Normális, melós napnak indult, csak úgy, mint a többi. Reggel már nagy volt a felfordulás mikor beértem a munkahelyemre, egy különleges ügy aktája feküdt az egyébként szokás szerint nem túl zsúfolt asztalomon. Nem budapesti. A frissítő kávé a földön landolt, és a táskám hangos puffanással követte. Átfutottam a papírszótó tetején heverő lapot. Balatonszárszó. Egyből leültem és olvasni kezdtem, vajon mi történhetett.

Csupán 1 éve költöztünk haza az egyik lányommal Dél-Amerikából, a feleségem kint maradt a hűgánál, vigyáz az unokaöcséire. Én pedig megkaptam a régi beosztásomat a rendőrfőkapitányságon. A lányom, Dakota az elején még nehezen viselte a költözést, de mivel abban az intézményben kezdte újra tanulmányait, ahova az utazás előtt járt, mostanra vissza illeszkedett az iskolába és a barátai közé is. S még különórákra is jár, mint például balettre és rádiós foglalkozásra... Talán emiatt idén a szárszói médiaábrában tölt 10 napot.

El akartam indulni, mikor a főnököm be-toppant egy fiatal úrral az irodámba. A férfi ijesztő kinézete egy sírból kikelő hullához

hasonlított. A szemében lévő hamis csillogástól kirázott a hideg. Tibor néven mutatkozott be. Mikor azt mondta, hogy még új a szakmájában, nem hittem neki. Az is furcsa érzést keltett bennem, hogy szinte tojásbéjjal a fenekén, ilyen nehéz ügyet kapott meg. A kocsiút alatt síri csendben utaztunk, szinte vágni lehetett a feszültséget. Tibor próbált oldottan beszélgetni velem, én azonban hűvösen mindig elutasítottam. Csak Dakotára tudtam gondolni, reméltem, hogy nem esett semmi baja, és hogy mielőbb a karjaimban tarthatom.

Alighogy megérkeztünk, a lányom zokogva futott felém és a nyakamba ugrott. Megvizsgálása után elkezdte mesélni mi történt újdonsült barátnőjével, Fannival. A lelkiismeret-furdalás szinte széttépett, önző módon, csak arra tudtam koncentrálni, mekkora szerencse, hogy ez nem az én kicsimmel történt meg.

A medence széléről néztem a holttestet, miközben megtudtam, a helyi rendőrök hajnali három órára becsülik a gyilkosság időpontját. A hullamerevénél fehéren feküdt előttem. Lila, néhol kék foltok csúfították a testét, parazitaként uralkodtak az egykor hamvas, életteli bőrön. Szőke

tincsei a fűbe gabalyodva heverték szanaszét, számtalan szűrés borította a testét. A kést, az utolsó sebhelyben hagyta a gyilkos. Megalázta a lányt.

Már pár órája a helyszínen voltunk, mikor egy kislány lépett oda hozzám, kissé félénken, és magyarázni kezdett:

-Rendőrről tudok valamit, ami segíthet a nyomozásban. -szólt azokkal a tipikus lecsütykös kiskutyaszemekkel.

-Később mindenképp elmondhatod, de most még rengeteg dolgom van, ki kell hallgatnom pár szemtanút. -mondtam neki idegesen.

-De nekem nagyon fontos lenne ezt elmondanom! -kiabálta utánam a lány, miközben a tábor kapuján mentem kifelé.

Szürke hotelszobámban ültem és a boncmester jelentését olvastam. Tizenhat szűrés volt rajta. Pont annyi, ahány éves. Ez nem lehetett véletlen, meg kellett találnom az összefüggést.

Következő nap az irodám asztalán egy sárga boríték feküdt. Csak a nevem volt rajta, fekete filccel. Reggeli nélkül képtelen voltam gondolkodni, ezért lemenetem a sarki boltba fánkért és kávéért. Azonban, mikor visszaértem, Tibor az asztalomon ült, és a levél gyanúsán hevert izmos combja mellett. Mikor meglátott, mosolyogva elsétált és egy „Jó reggelt!” felkiáltással kilépett az udvarra. A borítékhoz léptem, fel volt bontva. Kíváncsian nyitottam ki a levelet. Végig olvastam, egyre jobban elfogott a pánik. Nem tudtam kitől jött, olyan volt, mintha egy oldal hiányzott volna. Amikor

kinéztem az ablakon a társam egy fehér lapot tépett ketté és a kukába dobta, majd visszajött. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy az a levél vége, de ezt a gondolatot gyorsan elvetettem, inkább behívtam, hogy dolgozhassunk végre az ügyön. Halk kopogás törte meg a csendet. Hátra tett kézzel lépett be a tegnapi látott lány. Azt a papírt fogta, amit Tibor kidobott. A hat szempár egymással versenyezve kereste a válaszokat a másodpercek alatt meg sokasodó kérdésekre. Cikázott a tekintetünk.

Vas Eszter, Schüller Vivien

tincsei a fűbe gabalyodva heverték szanaszét, számtalan szűrés borította a testét. A kést, az utolsó sebhelyben hagyta a gyilkos. Megalázta a lányt.

Már pár órája a helyszínen voltunk, mikor egy kislány lépett oda hozzám, kissé félénken, és magyarázni kezdett:

-Rendőrről tudok valamit, ami segíthet a nyomozásban. -szólt azokkal a tipikus lecsütykös kiskutyaszemekkel.

-Később mindenképp elmondhatod, de most még rengeteg dolgom van, ki kell hallgatnom pár szemtanút. -mondtam neki idegesen.

-De nekem nagyon fontos lenne ezt elmondanom! -kiabálta utánam a lány, miközben a tábor kapuján mentem kifelé.

Szürke hotelszobámban ültem és a boncmester jelentését olvastam. Tizenhat szűrés volt rajta. Pont annyi, ahány éves. Ez nem lehetett véletlen, meg kellett találnom az összefüggést.

Következő nap az irodám asztalán egy sárga boríték feküdt. Csak a nevem volt rajta, fekete filccel. Reggeli nélkül képtelen voltam gondolkodni, ezért lemenetem a sarki boltba fánkért és kávéért. Azonban, mikor visszaértem, Tibor az asztalomon ült, és a levél gyanúsán hevert izmos combja mellett. Mikor meglátott, mosolyogva elsétált és egy „Jó reggelt!” felkiáltással kilépett az udvarra. A borítékhoz léptem, fel volt bontva. Kíváncsian nyitottam ki a levelet. Végig olvastam, egyre jobban elfogott a pánik. Nem tudtam kitől jött, olyan volt, mintha egy oldal hiányzott volna. Amikor

kinéztem az ablakon a társam egy fehér lapot tépett ketté és a kukába dobta, majd visszajött. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy az a levél vége, de ezt a gondolatot gyorsan elvettem, inkább behívtam, hogy dolgozhassunk végre az ügyön. Halk kopogás törte meg a csendet. Hátra tett kézzel lépett be a tegnapi látott lány. Azt a papírt fogta, amit Tibor kidobott. A hat szempár egymással versenyezve kereste a válaszokat a másodpercek alatt meg sokasodó kérdésekre. Cikázott a tekintetünk.

Vas Eszter, Schüller Vivien

